

[Parkov.]

jeg hører, udtaler, at det ikke betragter det forelagte Lovforslag som et Forhandlingsgrundlag, og at det ikke har været muligt i Udvalget at opnaa en almindelig Drøftelse af vort militærpolitiske Problem, og derfor ønsker dette Mindretal ikke paa det nærværende Tidspunkt at stille noget Ændringsforslag, men indstiller Lovforslaget til Forkastelse.

Den ærede Ordfører siger, at denne Udtalelse ikke er rigtig. Efter min Formening er den fuldkommen i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Der har ikke i denne Samling indenfor det Udvalg, der har været nedsat af Folketinget til Behandling af dette Lovforslag, været nogen Mulighed for en almindelig Drøftelse af det militærpolitiske Problem. Problemet har tidligere været Genstand for Drøftelse, men det har ikke været det i det sidste Udvalgs Levetid.

Nu kunde man jo sige: Ja, men der har heller ikke været nogen Anledning dertil, for den europæiske Situation er ikke forandret i Løbet af den Vinter, som nu gaar til Ende. Men det forekommer mig, at man ikke har Ret i en saadan Betragtning. Jeg tror sikkert, man fra alle Sider vil erkende, at den europæiske Situation er undergaaet væsentlige Forandringer netop i det sidste halve Aar, og at der af Hensyn hertil havde været god Anledning til at tage dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Vi ved jo alle sammen, ogsaa ærede Medlemmer, som ikke har haft Sæde i Udvalget, hvorledes Tiden er gaaet for dette Udvalg. Efter at man havde haft en Række Møder, begyndte de Forhandlinger, der førtes mellem Regeringspartierne og Venstre, og i den Tid, disse Forhandlinger stod paa, hvilede Udvalgets Arbejde. Da disse Forhandlinger var afsluttet, ønskede man hurtigst muligt at skride til Fuldendelse af Udvalgets Arbejde; og dette er Grunden til, at Udvalget ikke har været inde paa og ikke har kunnet komme ind paa det, vi nævner i vor Betænkning: en almindelig Drøftelse af vort Lands militærpolitiske Problem.

At Udvalgets Ordfører er særdeles veltilfreds med det Arbejde, der er udført i Udvalget, er der vel i og for sig ikke noget at sige til. Men jeg tror nok, jeg har Lov til at sige, at denne Tilfredshed deles ikke

af alle indenfor Udvalget. Ordføreren nævner med en vis Tilfredsstillelse, hvor store Manglerne ved vor Flaade er. Han siger ganske vist, at det er et sørgeligt Kapitel i vor nyere Historie; og jeg synes, han kunde have tilføjet, at det er til liden Ære for dem, der har Ansvaret derfor. Thi vi har vist alle sammen en klar Forstaaelse af, at det maa være den til enhver Tid siddende Regering, der har Ansvaret for, at der bliver draget Omsorg for, at de Love, som er vedtaget af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, virkelig bliver overholdt og opretholdt. Dette er ikke sket i dette Tilfælde, og derfor forekommer det mig, at naar den ærede Ordfører kommer ind paa de Betragtninger, jeg har nævnt, burde han sluttelig rette en Bebrejdelse baade mod sig selv, det Parti, han tilhører, og mod det Parti og den Regering, med hvilken han er i Samarbejde.

Vor Stilling til selve Lovforslaget er denne Gang den samme som tidligere. Da Lovforslaget er uforandret, og da Forholdene i Udlandet og i det hele de Forhold, som maa tages i Betragtning, naar vi skal træffe Beslutning om, hvorledes vi vil ordne vort Militærvæsen, hvad enten der skal være Tale om Værn eller Bevogtning, da disse Forhold er uforandrede og maaske endda skærpede, har vi denne Gang som tidligere maattet indstille Lovforslaget til Forkastelse.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, der er stillet, skal jeg sige, at Ændringsforslag Nr. 1 aabner jo Mulighed for, at Tjenestemænd af Grænsegendarmeriet, som er uddannet til Befalingsmænd i Vagtkorpset, i Tilfælde af ekstraordinær Indkaldelse kan tages til Tjeneste i Vagtkorpset i den Grad, til hvilken, de er uddannet. Altsaa, Tjenestemænd af Grænsegendarmeriet kan rykke over og blive Tjenestemænd i Vagtkorpset. Jeg tror nu ikke, at en saadan Bestemmelse vil faa nævneværdig praktisk Betydning, med andre Ord, jeg tror ikke, at man i væsentlig Grad vil kunne styrke Vagtkorpset ved at tilføre det et betydeligt Antal Befalingsmænd; og hvis man kunde gøre det, er der ingen Tvivl om, at saa vilde man svække Grænsegendarmeriet i samme Grad, og det vil altsaa sige, at hvis denne Ordning overhovedet skulde have nogen